

FRED

Notes el fred? Aquell que s'escola pels plecs mal ensacats de la camisa. El mateix que es burla de tu quan proves d'abrigar-te amb una flassada i que troba l'escaleta prop dels turmells per envair la teva bombolla de càlida seguretat. Ben normal, oi? Si no fos perquè no toca. És un dels estius més calorosos de la història, amb rècords de temperatura, fins i tot en indrets on mai passaven de les tres desenes de graus. I tu tens fred. Fora, les imatges s'enterboleixen, es difuminen, ballen. Com miratges enmig d'un desert. I dins, tu tens fred. T'aixeques, llances la manta a un racó, mentre sona "Sympathy for the Devil" dels Stones al tocadiscos que et van regalar ara farà tres hiverns. Que bé que sona el vinil, amb aquell cric cric de vell. Obres el balcó i surts a mastegar una glopada d'aire càlid, dens, insofrible. Però pitjor és aquella gelor que no saps d'on ve, irreal, intangible. Ni tan sols la xafogor que t'envolta aconsegueix dissipar els calfreds que tornen a recórrer la teva espinada. Necessites sortir de casa. Creues el menjador d'una revolada, cap al rebedor. Agafes una jaqueta i te la poses. De cop i volta t'adones que no té cap sentit sortir amb jaqueta a ple migdia tòrrid d'agost. Però aquell fred, persistent, t'acaba convencent que, almenys, te l'enduguis. On són les claus? Juraries que les vas deixar on sempre, a l'armariet que et va regalar ta mare quan va tornar del viatge a Venècia, aquell amb una gòndola gravada. Però no hi són. Quan tanques la porteta el "gondolieri" et mira, sarcàstic. Crides i t'apartes, amb un regiró i el cor bategant amb celeritat. Més fred. Te'l tornes a mirar. Ha estat producte de la teva imaginació, segur. El remer està com sempre, fitant el canal, amb un somriure innocent. Busques les claus a les butxaques, sense èxit. En treus un dau de parxís. Què hi fa allà? Fa anys que no hi jugues. El deixes a sobre del moble del cancell i continues buscant. Al gec que duies ahir al vespre tampoc hi són. Vas tancar la porta amb dues voltes de clau. Ho recordes bé. On carai vas deixar-les, després? A l'habitació tampoc hi són. De fet, no hi haurien de fer res a l'alcova. Respira. Intentes asserenar-te. Aquell fred. Creix. El notes? Sí, tu! Et fa tremolar. Regires tots els calaixos del pis, començant pels més propers i acabant, fins i tot, a la cuina. Cada cop amb més desesper. El fred ja abraça tot el rosari de l'esquena, arrelant als costats i migrant cap a les

espatlles i les natges. Et fa estremir. Una jaqueta més pensada per temps de neu acompanya ja la imprescindible manta. I les claus no apareixen per enlloc. Tornes a sortir al balcó, amb creixent angoixa. L'ambient xardorós no t'alleuja. Vols bramar. I crides, barreja de sofrença, desesperança i frustració. El carrer, dos pisos més avall, és curull de gent, alguns atrafegats, d'altres badant, la majoria passejant, bosses en mà, sadollats amb les darreres adquisicions a l'eix comercial. No tens cap dubte que has cridat prou fort perquè et sentin. I malgrat això ningú alça el cap cap a tu. Tan sols el "gondolieri" remant enmig de la gent, et mira sarcàstic. Et fregues els ulls. El remer ara és una policia de circulació que somriu als marrecs que creuen pel pas de vianants. Tornes a cridar, aquest cop amb totes les teves forces. I tothom et torna a ignorar. I el fred ja entumeix els colzes i els genolls. Gairebé no et pots moure. Fa mal. Et gires i entres a casa. Has de trucar a algú que et vingui a ajudar. On és el mòbil? Juraries que el vas deixar carregant a la tauleta de nit, la que vas comprar amb la teva parella just un any abans de separar-vos, a la botiga de mobles en línia Mercader de Venècia. Però no hi és. Busques el mòbil a les butxaques. Aquest cop sí que l'hi trobes. No recordes que hi fos quan buscaves les claus. El fons de pantalla és nou. Uns daus. El sis i l'u. No recordes haver-lo posat. Més daus. El fred físic es barreja amb el calfred de la incertesa. Ja no saps si ve de dins o de fora. L'únic que saps és que hauries de passar calor i de poder passejar pel poble, esbargint-te. I estàs a casa, en clausura, sense poder-ne sortir i al punt de la congelació. El reconeixement facial t'identifica, malgrat la tremolor incessant, incontrolable. Busques a l'agenda. Maria. Un to. Dos. Tres. Quatre. Cinc. Sis. Error de trucada. Hi tornes. Un to. Despengen. Crides: "Maria! Ajuda'm! Vine a casa. No trobo les claus. Estic emmalaltint i necessito sortir!". Silenci. Un segon. Dos. Tres. Quatre. Cinc. Sis. Crides: "Maria! Ets tu?". Un segon. Rialles. Llunyanes. Et recorden aquella pel·lícula d'antiherois, Joker. Es talla la trucada. Hi tornes. Comunica. Mil i una vegades més. Comunica. Truques a tota l'agenda, amb desesper. Tothom comunica. Et gires cap a la paret. Una cara horrible a un pam del teu nas, sorneguera, vestida de "gondolieri" i amb les conques dels ulls buides. Corres cap a la porta, xisclant, entrebancant-te amb els mobles, sense traça, per les extremitats embotides. Gires el pom, compulsivament, forçant una porta que no s'obrirà. No en tens les claus. Recorda-ho! L'home sense ulls i de somriure sarcàstic llisca cap a tu, levitant a mig pam del terra. El cos, incorpori, nebulós, transparent. Crides com mai a la vida, estrebant la

portalada amb forces retrobades. El “gondolieri” obre una boca inhumana, descomunal, curulla d’ullals brillants, mentre se t’acosta a un pam. Ja no sents els teus propis crits, amb els ulls clucs, les llàgrimes rodolant, aplevades, galta avall i segueixes estirant l’aferrall amb força per intentar obrir una porta que no es desclourà. No en tens les claus. L’espera es fa eterna. La mossegada no arriba. El fred sembla que tampoc creix. Obres els ulls. No hi ha ningú amb tu. Un cafarnaüm de sentiments t’envaeix. Por, fred, alleujament, inquietud, desconcert. Són les sis i un minut de la tarda. El fred torna a augmentar, a envair cada racó de la teva pell. Surts al balcó, tremolant, amb les extremitats entumides i gairebé insensibles. Les dents repicant, incontrolables. Ho has de tornar a intentar. Que algú et faci cas. Tornes a trucar a la Maria mentre fas gestos des del balcó a la concurrència, bracejos amputats, escarafalls incomplets, impossibles, rígids. En l’intent de despertar l’interès mentre proves de trucar de nou, el telèfon et rellisca de les mans, talment com si fossin de gel pur, i vola, voleia dos pisos avall, a càmera lenta, mentre ofegues un crit impotent. Cau directament a dins del carretó d’un nodrissó. Un carretó decorat amb daus de parxís. Els progenitors del nadó no se n’han adonat. El nounat et mira exempt d’ulls, amb cara de remer de Venècia i un somriure sarcàstic. Només un miratge. El nadó no hi és. Un Golden Retriever porta el teu aparell de comunicació a la boca mentre el seu amo canta “O sole mio”, abstret de l’accident que has tingut i del destí del teu mòbil, com fan, malgrat l’oposició dels puristes, els gondolers. Bagoles com mai, però cap so surt de la teva gola. Com pots, entres, arrossegant-te, cap a casa, de nou. El rellotge del menjador marca les sis i un minut. Encara. Una dutxa d’aigua ben calenta t’aniria d’allò més bé. Mig somrius davant la tardana ocurrència, gairebé amb gaubança. Les cames amb prou feines responen a la teva ordre d’anar al bany. Deixes caure la roba, com pots, al costat de l’anorac i de la manta, i entres a la banyera. Unes mans rígides, que et recorden a aquells ninots amb què jugaves en la infància, amb gran esforç aconsegueixen obrir l’aixeta. Una volta, dues, tres, quatre, cinc, sis. No surt aigua. Crides. Dones un cop a la paret, amb tota la intenció però sense esma ni força. Les extremitats, anestesiades per la congelació, ja no senten dolor de cap mena. Et mires les mans, blaves i pàl·lides a la vegada. Plores llàgrimes d’aiguaneu. Intentes donar una darrera volta a l’aixeta. Una més. Un so conegut surt del seu broc. Un gemec semblant a un riure sarcàstic. Ja no pots més. Caus a dins de la banyera, amb el cos recaragolat, ja sense tremors, ja sense sensacions, ja sense àlgia, ja sense

intencions. Conforme. El que fa una estona era fred, ara és son. Profunda. Embolcalladora. Et deixes endur malgrat que ets conscient que no et despertaràs, que és el darrer clucull. Però somrius amb aquell riure de qui morirà sepultat per una allau, amb el rictus de la congelació, alleugerit que s'acabi el patiment, aquell sofriment intens, desesperant, desconegut. I et veus darrere un ordinador portàtil, escrivint una història sobre un fred impossible. I saps que no pots ser tu, però que òbviament ets tu. I repasses en veu alta cada paràgraf del que has escrit. Del que has viscut. Del que has escrit que vius. Del que vius, escrit de la teva pròpia mà. I et mires. I com si t'emmirallessis, rius sarcàsticament mentre tot s'enfosqueix. I just abans de perdre del tot la consciència recordes. Recordes aquella Setmana Santa a Venècia, amb la teva primera parella. Vau jugar al Casino. L'aire condicionat estava excessivament alt. Però la música era excel·lent. Elapés sencers dels Stones, els Beatles i LedZeppelin. Vau guanyar als daus. Contra un home que s'acabava de comprar un barret de gondoler. Vosaltres vau treure un doble sis. Ell un sis. I un u. Us en vau riure, mig enterbolits per l'absenta. Va marxar capcot. Quan sortíeu, riallers i embriacs del tot, vau haver de desviar-vos pel Rio Di Santa Marcuola, puix l'accés al Gran Canal estava tallat per una patrulla. Era un barret de gondoler el que surava més enllà de la policia? El record es va difuminant, els seus actors mesclant i l'escenari desdibuixant. Fins que només queda el barret i un riure sarcàstic que ho envolta tot. I el fred. El notes? Ja no gaire. Et queda poc.

Una veu et diu "Desperta't". "Desperta't". Són les sis i un del matí. Avui no et toca treballar. T'has llevat amb la suor amarant cada racó del teu cos. Diries que has tingut un malson. Un d'aquells intensos, reals, que explicaries amb detall si te'n recordessis. L'estació meteorològica del balcó marca trenta graus malgrat l'hora que és. Quin estiu més tòrrid. Ja fa temps que deies de comprar-te un aire condicionat. Com sempre, vas tard. Llavors, com és que tens fred. Notes el fred?